

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: J. L.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Jozefem Barátem, advokátem se sídlem Matoušova 515/12, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. **Řízení se z a s t a v u j e .**
- II. **Žalobci se do třiceti dnů po právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 1.000 Kč.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Jozefa Baráta, advokáta, na nákladech řízení částku 1.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle dílu druhého hlavy druhé části třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze, se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze z dne 11. 3. 2014, č.j. Si 112/2014, kterým bylo dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), rozhodnuto o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 4. 3. 2014 o poskytnutí informací – kopie rozhodnutí správy Městského soudu v Praze sp. zn. Si 605/2013 ze dne 28. 3. 2013, kopie následné žaloby sp. zn. 5 A 196/2013 Městského soudu v Praze a kopie vyjádření žalovaného správního orgánu k dané žalobě.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č.j. Nad 457/2014-58 byla věc přikázána Krajskému soudu v Praze.

Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 23. 1. 2015 vzal žalobce svou žalobu zpět. Uvedl, že mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č. j. MSP-230/2014-OT-OSV/6, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze z dne 11. 3. 2014, č. j. Si 112/2014, čímž žalovaný dobrovolně splnil svou povinnost a přestal být nečinný. Současně doplnil, že svou žalobu bere zpět pro chování žalovaného, a proto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. požaduje náhradu nákladů řízení sestávajících se ze zaplaceného soudního poplatku a odměny právního zastoupení.

Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný

podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Podle § 60 odst. 3 téhož zákona pak žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Soud v souladu s dispoziční zásadou dle § 47 písm. a) s. ř. s. řízení na základě zpětvzetí žaloby zastavil. V souladu s ustanovením § 10 odst. 3 věty první zákona o soudních poplatcích rozhodl současně o vrácení soudního poplatku sníženého o 1.000 Kč žalobci, neboť k zastavení řízení došlo před prvním jednáním ve věci.

Ke zpětvzetí žaloby došlo v projednávané věci zjevně v důsledku chování žalovaného, který rozhodnutí ve věci vydal teprve po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. V předmětné věci byla žaloba podána dříve, než žalovaný vydal rozhodnutí, čímž formálně došlo k naplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Soud se nicméně dále zabýval tím, zda v dané věci nejsou splněny podmínky plynoucí z ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Jak totiž Krajský soud v Praze zjistil, žalobce podal typově obdobné žaloby ve věcech již vedených zdejším soudem pod sp. zn. 46 A 55/2013, sp. zn. 45 A 29/2014, sp. zn. 45 A 35/2014, sp. zn. 46 A 33/2014, sp. zn. 45 A 41/2014 a sp. zn. 47 A 10/2014. Ve všech uvedených věcech se jednalo tutéž o problematiku jako v projednávané věci (žádost o poskytnutí informací a na to navazující žaloba na nečinnost), přičemž žalobce v těchto věcech jednal sám, bez zastoupení advokátem. Je tedy zjevné, že žalobce je v dané problematice dobře orientován, jinak řečeno není v tomto směru osobou práva neznalou.

K otázce přiznání nákladů právního zastoupení úspěšnému účastníkovi (a jejich účelnosti resp. důvodnosti vynaložení) se ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval Ústavní soud (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2011, sp. zn. I. ÚS 3698/10, č. 160/2011 Sb. ÚS, či ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. I. ÚS 988/12, č. 132/2012 Sb. ÚS), který především konstatoval, že náhradu nákladů řízení nelze přiznávat mimo jiné též v případech tzv. zneužití práva na zastupování advokátem, což jsou situace, kdy jsou žaloby podávány nikoliv kvůli věci samé, ale kvůli částce, která může být přiznána na náhradě nákladů řízení. Dle Ústavního soudu však soudní řízení nemůže být odtrženo od svého skutečného společenského poslání, tj. aby namísto ochrany porušených nebo ohrožených skutečných práv a právem chráněných zájmů sloužilo jako nástroj k vytváření snadného a nijak neodůvodněného zisku na úkor protistrany. Na výklad Ústavního soudu navázala i praxe správních soudů. V tomto směru je nutno odkázat především na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, čj. 22 A 66/2013-24. V tomto rozhodnutí, které bylo schváleno plénem Nejvyššího správního soudu k publikaci ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. č. 2995/2014 Sb. NSS), dospěl uvedený soud k závěru, že v případě opakovaného podávání typizovaných žalob na ochranu proti nečinnosti, v nichž se očekává učinění procesního úkonu nečinného orgánu, žalobce ve skutečnosti nesleduje cíl, k němuž je soudní řízení určeno (tj. vydání požadovaného rozhodnutí), ale snaží se tímto způsobem toliko generovat náklady soudního řízení.

Krajský soud v Praze má za to, že výše uvedené závěry Krajského soudu v Ostravě lze aplikovat i na projednávanou věc, přičemž zde neshledal důvod se od takto citovaných závěrů odchýlit. Svědčí-li dříve učiněná podání o tom, že žalobce je osobou, jež se v dané právní problematice poměrně dobře orientuje, pak bezpochyby nebylo zcela nezbytně nutné, aby se v řízení před soudem nechal zastupovat advokátem. To platí tím spíše za situace, kdy naposledy podaná žaloba je typizovaným podáním, jež se stylem a obsahem příliš neliší od žalob podávaných žalobcem dříve bez právního zastoupení (srov. výše již uvedený přehled věcí vedených u zdejšího soudu).

Z uvedených důvodů proto krajský soud dospěl k závěru, že žalobcem vynaložené náklady advokátního zastoupení nebyly k podání žaloby vynaloženy účelně. Proto podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. rozhodl tak, že ačkoli by právo na náhradu nákladů řízení jinak žalobci svědčilo (§ 60 odst. 3 s. ř. s.), náhradu nákladů spočívajících v nákladech advokátního zastoupení v této věci žalobci nepřiznal. Jak vyplývá z výše uvedeného, aplikace ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. se v tomto případě týká pouze rozsahu odpovídající odměně za právní zastoupení. Pokud jde o ostatní náklady vzniklé v souvislosti s tímto řízením, ty je třeba žalobci přiznat. Soud proto žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč odpovídající nevrácené části zaplaceného soudního poplatku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. února 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová